

N:o 35.

Af friherre **von Kræmer**, med förslag till ändring i vissa delar af lagen angående eganderätt till skrift den 10 augusti 1877.

Villigt erkännande, att det förslag till lag om ändring i vissa delar af lagen angående eganderätt till skrift den 10 augusti 1877, som genom Kongl. Maj:ts proposition n:o 8 förelagts Riksdagen, innehåller högst väsentliga förbättringar af den nämnda, nu gällande lagen i ämnet, är detta Kongl. Maj:ts förslag, dock efter mitt förmenande, icke tillfyllestgörande.

Såsom af bilagorna till Kongl. Maj:ts nämnda proposition framgår, har det uti propositionen innehållna förslaget tillkommit hufvudsakligen med anledning af en af Sveriges författareförening gjord underdånig anhållan, att Kongl. Maj:t ville hos Riksdagen göra framställning om de förändringar i ofvannämnda lag, som kunde finnas nödiga för Sveriges anslutning till den i Bern den 9 september 1886 mellan ett flertal stater afslutade konventionen angående en internationel union till skydd för litterära och artistiska arbeten; men i en punkt, nemligen i fråga om författares skyddande mot obehöriga öfversättningar, hvilket ämne just utgjort hufvudföremålet för författareföreningens framställning, gör lagförslaget icke, såsom jag antydt, tillfyllest. Om nemligen Kongl. Maj:ts förslag af Riksdagen oförändradt antages, är Sveriges anslutning till Bernkonventionen fortfarande omöjliggjord.

Jag afser med denna min anmärkning lydelsen af 3:dje § i Kongl. Maj:ts förslag, hvori stadgas, att det är hvarje »annan än för-

fattaren förbjudet att, under *två* år från det skriften utgafs, öfversättning deraf på annat språk utgifva,» hvarefter tillägges, att om »författaren inom nämnda tid utgifver sådan öfversättning, samma förbud gäller »under ytterligare *åtta* år», men äfven då blott angående öfversättning på det eller de språk, hvartill skriften sålunda blifvit öfversatt.

Det oundgängliga villkoret för att Sverige skall kunna ansluta sig till den redan så godt som allmänneuropeiska, på Bernkonventionen grundade unionen, är nemligen att vår lagstiftning i afseende på arbetens öfversättning till annat språk bringas till full öfverensstämmelse med Bernkonventionens stadgande i denna punkt, med andra ord att Kongl. Maj:ts förslag om *två* år med eventuellt delvis tillägg af ytterligare *åtta* år förenklas och, jag vågar tillägga, högst väsentligt förbättras genom att i likhet med Bernkonventionen af 1886 det må stadgas, att för öfversättning erfordras författarens tillåtelse under *tio* år, allt under förutsättning att författaren, såsom Kongl. Maj:ts, förslag innehåller, på titelbladet eller vid skriftens början gjort förbehåll, som afser rätten att föranstalta om öfversättning.

Jag hemställer därför,

att Riksdagen, med förklarande att Kongl. Maj:ts proposition (n:o 8) med förslag till lag om ändring i vissa delar af lagen angående eganderätt till skrift den 10 augusti 1877 icke kunnat oförändradt godkännas, må för sin del antaga nämnda lagförslag med den ändring, att den deri upptagna 3 § erhåller följande lydelse:

3 §.

Skrift, som författare låter samtidigt utgifva på olika och å titelbladet eller vid skriftens början uppgifna språk, varde ansedd såsom på hvardera af dessa språk författad.

Under *tio* år från det en skrift först utgafs vare förbjudet att utan författarens tillstånd utgifva öfversättning deraf till annat språk.

Stockholm den 29 januari 1897.

B. von Kræmer.